

A KIS BALTA

Volt egyszer egy ember,
Csingi, lingi, lánga,
Nem volt semmije se,
Csak egy vas baltája.

Ez a kis balta volt
Az ő jótevője,
Ez a kis balta volt
Kenyérkeresője.

Fát vágott az erdőn
Mindig a baltával,
Kis balta bízatta
Vidám csattogással:

„Csitt-csatt, édes gazdám!
Ne félj, majd megélünk!
Csitt-csatt, édes gazdám!
A jó Isten vélünk!”

Reggeltől napestig
Csattogott a balta,
A szegény favágót
Egyre vigasztalta.

Egyszer csak mi történt,
Ha ti azt tudnátok!
Nálam nélkül bizony
Ki nem találnátok.

Megyen a favágó,
Megyen a baltával,
Nagy folyóvíz fölött,
Keskeny hídon által.

Hogy, hogy nem... elbámul...
Gondját elfelejti...
Kedves kis baltáját
A folyóba ejti.

Szegény favágónak
Nagy a búbánatja,
Kedves kis baltáját
Még meg is siratja.

Keserves panaszra
Akar nyílni szája:
S megjelen előtte
A vizek királya.

Korona a fején,
Mintha most is látnám,
Harsogó hullámok
Nagysörényes hátán.

„Mi bajod? Mi bajod?
– Szép szelíden szóla –
Panaszod hadd hallom:
Tán tehetek róla.”

„Kedves kis baltámat
A vízbe ejtettem,
Vele mindennapi
Kenyerem kerestem.

Ő tartotta az én
Öreg ősz anyámat –
Oh, vizek királya,
Hozd föl a baltámat!”

Nagyon megsajnálta
Csingi, lingi, lánga,
S habokba lemerült
A vizek királya.

Majd újra megjelent,
Mintha most is látnám,
Harsogó hullámok
Nagysörényes hátán.

„Itt van, szegény ember!”
Szól hozzája szépen.
Fényes ezüst baltát
Tart föl a kezében.

Szól a szegény ember,
Ezt látván és hallván:
„Oh, vizek királya,
Ez nem az én baltám!”

Megcsóválta fejét,
Csingi, lingi, lángra,
S habokba lemerült
A vizek királya

Majd újra megjelent,
Mintha most is látnám,
Harsogó hullámok
Nagysörényes hátán.

„Ne, itt van! Ez volt-e?”
Kérdi tőle szépen.
Fényes arany baltát
Tart föl a kezében.

Szól a szegény ember,
Ezt látván és hallván:
„Oh, vizek királya,
Ez sem az én baltám”

Tetszett ez a beszéd,
Csingi, lingi, lángra,
S habokba lemerült
A vizek királya.

Majd újra megjelent,
Mintha most is látnám,
Harsogó hullámok
Nagysörényes hátán.

„Talán csak nem ez volt?”
Kérdi tőle szépen,
Kisnyelű vasbaltát
Tart föl a kezében.

Kitör a nagy öröm
A favágó ajkán:
„Add ide...köszönöm...
Ez az én kis baltám!

Ez az én életem
Áldott jótevője,
Öreg ősz anyámnak
Kenyérkeresője.

Csitt-csatt, édes baltám!
Menjünk az erdőre!
Iharfa, juharfa,
Zúgó hegytetőre!”

Szól a favágóhoz
A vizek királya:
„Az igaz beszédnek
Nincsen, fiam, párja.

Csábító beszédem
Lelked meg nem csalta...
Ezüst a te szavad,
Itt az ezüst balta!”

Szól a favágóhoz
A vizek királya:
„A szerető szívnek
Nincsen, fiam, párja.

Ősz anyádon csüggött
Szíved gondolatja...
Arany a te szíved,
Itt az arany balta!”

Búcsút int a király
Arany koronával...
Megyen a favágó
A három baltával.

Az ezüst baltával
Az ezüst ligetbe,
Az arany baltával
Az arany szigetre.

A kis vas baltával
Zöld lombos erdőre,
Iharfa, juharfa,
Zúgó hegytetőre.

Reggeltől napestig
Csattog a kis balta,
Vele bűg a gerle,
Száz madár fog dalba:

„Csitt-csatt, édes gazdám
Már most csak megélünk
Csitt-csatt, édes gazdám!
A jó Isten vélünk!”